

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci

žalobce: **Zemědělský podnik Razová, státní podnik v likvidaci,**
sídlem Třanovského 622/11, 163 04 Praha 17,
zastoupený Tomášem Machem, advokátem,
vykonávajícím advokacii v MACH LEGAL, advokátní kancelář, s.r.o.,
sídlem Viktora Huga 377/4, 150 00 Praha 5,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2020, č. j. 33910/20/19/5100-31462-704211,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 4. 2020, č. j. 13802/20/5100-31462-708633, ve spojení s rozhodnutím Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 20. 12. 2018, č. j.

1825978/18/2808-00460-605744, byla žalobci vyměřena daň z nemovitých věcí za rok 2016 ve výši 27 476 Kč.

2. Stanovená daň z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2016 nebyla uhrazena ve lhůtě její splatnosti [§ 15 odst. 1 písm. b) zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „zákon č. 338/1992 Sb.“ či „zákon o dani z nemovitostí“)], tj. do dne splatnosti první splátky 31. 5. 2016 ve výši 13 738 Kč a do dne splatnosti druhé splátky 30. 11. 2016 ve výši 13 738 Kč, ale byla uhrazena v plné výši až dne 4. 1. 2019, a proto Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále též „prvostupňový správce daně“) vyrozuměl žalobce platebním výměrem o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z nemovitých věcí za zdaňovací období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2016. Platební výměr na úrok z prodlení napadl žalobce odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 9. 2020, č. j. 33910/20/19/5100-31462-704211, zamítl a potvrdil rozhodnutí prvostupňového správce daně.
3. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2020, č. j. 33910/20/19/5100-31462-704211, podal žalobce žalobu. V žalobě nezpochybňoval, že existuje rozhodnutí, kterým byla žalobci vyměřena daň z nemovitých věcí za rok 2016 [žalobce proti němu však podal žalobu, přičemž řízení o ní je vedeno u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích pod sp. zn. 52 Af 42/2020 (o přiznání odkladného účinku žalobě žalobce nežádal)]. Netvrdil též, že daň uhradil ve lhůtě její splatnosti, či že úrok z prodlení byl vypočten v rozporu se zákonem. Namítal však, že samotné rozhodnutí, jímž byla žalobci vyměřena daň z nemovitých věcí za rok 2016, je nezákonné (odkázal přitom zcela na text žaloby ve věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích pod sp. zn. 52 Af 42/2020).
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Podle § 252 odst. 1, 2, 3, 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „daňový řád“), daňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti (odst. 1). Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti (odst. 2). Úrok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti. Před tímto

dnem se předepíše na osobním daňovém účtu zejména v případě, že je nedoplatek, ze kterého vzniká úrok z prodlení, vymáhán, nebo pokud byl tento úrok uhrazen, nebo pro zjištění vratitelnosti přeplatku (odst. 3). Správce daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu (odst. 6).

7. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že v řízení týkajícím se úroku z prodlení nelze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým byla stanovena vlastní daňová povinnost, jejíž neuhrazení vedlo ke vzniku úroku z prodlení (předmětem soudního přezkumu je výlučně rozhodnutí ve věci úroku z prodlení, přičemž pro stanovení úroku z prodlení jsou rozhodující jiné skutkové a právní okolnosti, než pro stanovení samotné daně z nemovitostí, a proto soud nespojil toto řízení s řízením vedeným u zdejšího soudu pod sp. zn. 52 Af 42/2020, jak navrhoval v žalobě žalobce).
8. Již v rozsudku ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004 - 62, publikovaném pod č. 1182/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že přezkoumává-li celní ředitelství rozhodnutí, kterým byl daňovému subjektu sdělen předpis úroku z prodlení (za předchozí právní úpravy označeného jako „penále“), zjišťuje pouze, zda existuje rozhodnutí, kterým mu byla povinnost hradit celní dluh řádně sdělena, zda daňový subjekt svou daňovou povinnost zaplatit vyměřenou daň ve stanovené lhůtě nesplnil, a zda se penále počítá v souladu s právní úpravou. Tímto rozsahem přezkumu je při zachování dispoziční zásady vázán rovněž soud. V rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006 - 93, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že nebylo-li pravomocné rozhodnutí ukládající daňovému subjektu zaplatit daň předepsaným způsobem zrušeno, nelze v žalobě proti rozhodnutí o sdělení úroku z prodlení k této dlužné dani úspěšně namítat, že rozhodnutí týkající se úroku je nezákonné proto, že daňová povinnost byla stanovena neoprávněně (srov. i novější rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 10 Afs 115/2017 - 37, a ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 Afs 141/2018 - 28). Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu pak akceptoval i Ústavní soud. Odkázat lze např. na usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2019, sp. zn. III. 4034/18, v jehož odůvodnění Ústavní soud uvedl (bod 13): *„Ústavní soud souhlasí rovněž s názorem Nejvyššího správního soudu, že přezkum rozhodnutí o vyměření spotřební daně není předmětem řízení o přezkumu rozhodnutí, kterým byl stěžovateli vyměřen úrok z prodlení. Námitky k zákonnosti vyměření daně měl stěžovatel uplatnit v řízení o vlastní daňové povinnosti.“*
9. Soud se proto stejně jako žalovaný v nynějším řízení nemohl zabývat žalobními námitkami zpochybňujícími zákonnost stanovení daně z nemovitých věcí za rok 2016. Jejich věcné vypořádání totiž nepatří do řízení ve věci úroku z prodlení, nýbrž do řízení ve věci vlastní daňové povinnosti (tj. do řízení vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 52 Af 42/2020). Pouze pro úplnost však soud dodává, že žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2020, č. j. 13802/20/5100-31462-708633, jímž byla žalobci vyměřena daň z nemovitých věcí za rok 2016 ve výši 27 476 Kč, byla Krajským soudem v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích jako nedůvodná zamítnuta. Předmětná daňová povinnost (jejíž pozdní uhrazení vedlo ke vzniku úroku z prodlení) tudíž prošla soudním přezkumem a nadále existuje (v podrobnostech lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ve věci sp. zn. 52 Af 42/2020). Nad rámec nutného odůvodnění dále soud dodává, že si je samozřejmě vědom skutečnosti, že úrok z prodlení jako příslušenství daně sleduje osud této daně. Pokud by tedy v budoucnu došlo v daňovém řízení ke změně daňové povinnosti (např.

v důsledku kasačního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), bude tato změna správcem daně zohledněna i ve vztahu k úroku z prodlení, jak ostatně již uvedl žalovaný v bodě 25 žalobou napadeného rozhodnutí.

10. Jinou než výše uvedenou námitku nezákonnosti stanovení daně z nemovitých věcí za rok 2016 žalobce v žalobě neuplatnil. Nenapadl např. způsob výpočtu úroku z prodlení, nezpochybnil dobu, za kterou mu byl úrok vypočten apod., přičemž soud se těmito otázkami ex offio zabývat nemohl. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita žaloby předurčují obsah a rozsah následné reakce soudu, resp. soudního rozhodnutí. Je-li tedy žaloba kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobce. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta žalobce (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78).
11. Lze tedy uzavřít, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když zákonem stanovené podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
12. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly [navíc náklady vynaložené v řízení před správním soudem lze dle Nejvyššího správního soudu považovat za součást běžné úřední činnosti, běžnou úřední činnost by mohly přesahovat např. náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47; za pozornost ovšem stojí i odlišné stanovisko ke zmiňovanému usnesení rozšířeného senátu)], a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 17. března 2021

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu